

Arrest

nr. 115 587 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 augustus 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 16 april 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 17 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 25 juni 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: K.O.M., Nationaliteit : Bulgarije, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige op 17/08/2010. Hij legde bewijzen voor van een zelfstandige activiteit als werkend vennoot bij E.C. bvba. Op die basis bekwam hij het verblijfsrecht als zelfstandige (E-kaart sinds 16/04/2011).

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 22/03/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier van zijn echtgenote. Betrokkene nam kennis van de brief op 09/04/2013 en legde daarop de volgende stukken voor: een kopie van zijn arbeidskaart B bij vorige werkgever, rappel ACV m.b.t. bijdrage lidmaatschap, ontvangstbewijs ACV: aanvraag volledige werkloosheid vanaf 28/11/2012, inschrijving VDAB als werkzoekende sinds 28/11/2012, C4- werkloosheidsbewijs (gewerkt van van 02/04/2012-08/10/2012), verklaring omtrent ontslag als werknemer door de zaakvoerder van E.C. bvba dd. 18/09/2012, attest sociale kas Zenito dd.04/03/2013 en 29/04/2013 omtrent de stopzetting van zijn zelfstandige activiteit, brief Zenito ivm regularisatie sociale bijdragen dd.29/04/2013, arbeidsovereenkomst met vorige werkgever, loonfiches april, mei en juli 2012 bij ex-werkgever, OCMW attest dd. 19/04/2013 waaruit blijkt dat hij een leefloon ontvangt als samenwonend persoon vanaf 27/11/2012; brief AZL dd.04/04/2013: verslag echografie, verklaring arts en attesten van huisarts.

Uit analyse van de voorgelegde stukken blijkt betrokkene zijn oorspronkelijke activiteit als zelfstandige te hebben stopgezet (zie attesten Zenito dd.04/03/2013 en 29/04/2013). Nergens uit het dossier blijkt dat hij sindsdien een nieuwe zelfstandige activiteit heeft uitgebouwd. Bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond nog te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980 en artikel 50§2, 2° van het KB van 08/10/1981).

Uit nazicht van de RSZ-databank (DOLSI) en de meegedeelde info in het C4-werkloosheidsbewijs blijkt dat betrokkene later ook in dienst was als werknemer bij de werkgever E.C. bvba met ingang van 02/04/2012 tot 08/10/2012. Hij was in het bezit van een arbeidskaart B t.e.m. 22/03/2013.

Uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene op dit moment nog aan de slag is als werknemer en in bezit is van de vereiste arbeidskaart B. Betrokkene is van Bulgaarse nationaliteit en bijgevolg (nog tot en met 31/12/2013) onderworpen aan de overgangsbepalingen. De bepalingen van hoofdstuk I van titel II van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen op voorwaarde dat er een geldige arbeidskaart B wordt voorgelegd zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9.06.1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (zie art. 69 sexies van het KB 8.10.1981).

Meneer legt een inschrijvingsbewijs voor als werkzoekende bij de VDAB en legt een ontvangstbewijs voor waaruit blijkt dat hij een aanvraag voor volledige werkloosheid heeft ingediend bij het ACV op 28/11/2012. Door toepassing van de hogervermelde overgangsmaatregelen is het echter niet mogelijk het verblijfsrecht als werkzoekende te behouden. Betrokkene kan enkel terug als werknemer worden beschouwd voor zover het gewest beslist heeft om een nieuwe arbeidskaart B uit te reiken aan betrokkene. Dit blijkt niet het geval, dus kan meneer het verblijfsrecht als werknemer evenmin behouden (artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980 en art. 69 sexies van het KB 8.10.1981).

Verder legt betrokken nog medische verslagen voor in verband met een operatie die hij onderging op 11/02/2013 en het voorziene herstel na deze kleine ingreep (volgens de laatste prognose van de huisarts ca.3-4 maanden).

Uit het laatste verslag van de huisarts dd.03/05/2013 blijkt dat betrokkene weliswaar nog pijnklachten heeft, maar volgens de arts zijn die niet van die aard om als reden ingeroepen te worden om opnieuw op zoek te gaan naar werk en aan de slag te kunnen als werknemer. Zoals reeds gesteld, beschikt

betrokkene echter niet over een geldige arbeidskaart B om een nieuwe activiteit in loondienst uit te oefenen als werknemer.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Uit het aangeleverde OCMW attest dd. 19/04/2013 blijkt dat hij vanaf 27/11/2012 financiële steun geniet. Ook in het dossier van de echtgenote K.S.C. (...) ontvingen wij van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid informatie dat zij financiële steun ontvangt van het OCMW. Meneer moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in eerste categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen een betoog dat begrepen kan worden als het opwerpen van een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan middel.

Zij betoogt als volgt:

"Het is aan de verzoekende partij om een middel te ontwikkelen.

Dat impliceert dat de verzoekende partij een geschonden rechtsregel moet aanwijzen en concreet moet aantonen op welke wijze die werd miskend.

Overeenkomstig artikel 39/69 §1 tweede lid, 4° juncto artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting te bevatten van de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingediend.

Onder middel in de zin van art. 39/69 §1, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 135.590).

"Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk" (RW, 30 augustus 2007, nr. 10.815).

Te dezen ontwikkelt verzoekende partij geen middel. Het overschrijven van juridische theorie evenals het overnemen van een zinnetje uit de bestreden beslissing en opwerpen dat er sprake is van een "raadsel" volstaat niet om tot de onwettelijkheid van de concrete motieven - waarop niet wordt ingegaan - van de bestreden beslissing te besluiten.

Dienvolgens is de kritiek van verzoekende partij onontvankelijk."

Naar luid van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen opwerpt, waarna hij, een stuk van de bestreden beslissing citerend, betoogt dat hij *"volkomen in het ongewisse [is] over de precieze reden van de weigeringsbeslissing"*. Verzoeker werpt eveneens de schending op van de materiële motiveringsplicht en is van oordeel dat zijn situatie niet concreet beoordeeld werd. De Raad is van oordeel dat het geheel kan worden aanvaard als een middel.

Verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn synthesememorie:

“Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden:

a/

De materiële motiveringsplicht (of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 6 juli 2010, nr. 206.433).

b/

De formele motiveringsplicht (of de eis van externe legaliteit) veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag van de beslissing liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Volgens de Raad van Staat betekent dit dat “de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen”. ((RvVnr. 13 . 649, RW nr. 17.062, RvV nr. 16.211)

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

De besteden beslissing vermeldt immer enkel:

“Meneer moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische Overheid, dient er te worden vastgesteld dat hij iet aan de voorwaarden voldoet...”

Het is verzoekster een raadsel aan welke voorwaarden hij precies moet voldoen en waarom hij er, volgens verweerster, niet aan zou voldoen.

Op die manier is hij thans volkomen in het ongewisse over de precieze reden van de weigeringsbeslissing.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

Men moet kunnen nagaan of de motieven van verweerster steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten. Verweerster moet, indien nodig, ook de betrokkenen horen of een advies inroepen van een deskundige.

Verweerster dient de situatie aldus in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Hierdoor heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Dit wordt door verweerster niets ontkracht.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker citeert een deel van de bestreden beslissing en stelt in zijn synthesememorie dat het *“een raadsel [is] aan welke voorwaarden hij precies moet voldoen en waarom hij er, volgens verweerster, niet aan zou voldoen”* en dat hij *“thans volkomen in het ongewisse [is] over de precieze reden van de weigeringsbeslissing”*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt ingegaan op de concrete elementen die verzoekers situatie kenmerken. Verzoeker kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden, niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing *“enkel”* het door hem vermelde citaat van een deel van een zin uit de bestreden beslissing vermeldt. Indien verzoeker voorts de door hem geciteerde zin tot het einde gelezen zou hebben, had hij kunnen zien om welke voorwaarden het gaat. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat het voor hem *“een raadsel [is] aan welke voorwaarden hij precies moet voldoen en waarom hij er [...] niet aan zou voldoen”*. Uit een eenvoudige lezing van de gehele bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hierin aangeeft waarom verzoeker thans niet langer aan de gestelde voorwaarden voldoet of minstens geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij nog voldoet aan de gestelde voorwaarden. Deze motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, waarbij hij uitdrukkelijk de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, bekijkt de Raad het middel vanuit dit standpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Verzoeker betoogt dat verwerende partij *“de situatie [...] in concreto [dient] te beoordelen en rekening [dient] te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) [dient te] beoordelen, hetgeen in casu niet is gebeurd”*. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat in concreto toe te lichten welke documenten door verwerende partij niet of niet correct beoordeeld zouden zijn. Het is niet aan de Raad om dit uit te vlooien. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn overwegend theoretisch betoog niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

3.5. Verzoeker werpt nog op dat verwerende partij *“indien nodig, ook de betrokkenen [moet] horen of een advies inroepen van een deskundige”*, maar met dit uiterst bondige betoog maakt hij niet aannemelijk dat er in hoofde van de verwerende partij een verplichting bestaat om hem op voorhand uit te nodigen en om meer inlichtingen te vragen of het advies van een deskundige in te winnen. Noch de formele, noch de materiële motiveringsplicht houdt deze verplichting in. Evenmin geeft hij aan welke elementen een ander licht zouden hebben geworpen op zijn situatie, noch voegt hij hiertoe stavingsstukken toe aan zijn verzoekschrift, zodat verzoeker bijkomend ook geen belang heeft bij zijn kritiek.

Een schending van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA